

Predikan på 9:e sönd. e. Trefaldighet, 100801, Mariak:an, årg 2

Ords 3:27-32; Ef 4:20-28; Luk 12:42-48

Ibland händer det att vi lånar saker av varandra. Vi lånar kanske t.ex. böcker, en häcksax, ett verktyg, några möbler som behövs när många kommer på besök, vi lånar en hjälpande hand. Ibland händer det till och med att vi får låna någon annans bil. Med det som är mitt eget kan jag göra precis som jag vill. Går något sönder eller blir fullt får jag skylla mig själv och därmed också bära konsekvenserna av mitt handlande fullt ut. Men med det som tillhör någon annan, gäller det att vara lite mer aktsam och ansvarstagande. Så resonerar åtminstone de allra flesta, skulle jag tro. För om något händer, blir inte bara jag drabbad, utan också andra.

Den kristna tron bär med sig erfarenheten att det är Gud som uppfann den här världen och hittade på något så fint och spännande som dig och andra människor. Han har alltså *lånat ut* en stor del av sin härlighet och rikedom till oss. Som människa är du satt att förvalta något som inte är ditt eget, utan Guds. Om vi ska kunna förvalta vårt eget liv och skapelsen, går det därför *inte* att leva som de, som inte har Gud i sin världsbild. De som bara, utan Gud, är utlämnade till att leva för stunden och bara sträva efter att uppfylla sina egna begär. De som, utan Gud, bara fyller sina tankar och sitt liv med saker som inte har någon verklig, bestående mening. De som struntar i Jesus som, en gång vid livets och världens slut, trots allt, är det enda som består.

Först kan det låta jobbigt att våra liv inte *bara* är våra egna, och att vi fått så mycket att förvalta av Gud. Men tänker du efter är det väldigt skönt. *Ni har lärt känna Kristus*, skriver Paulus. Vi är ju här idag för att Kristus på olika sätt har tilltalat oss och för att vi har fått kunskap om honom och törstar efter mer. Vi kan märka hur han, genom den helige Ande, vill hjälpa oss att se vad Gud, i sin godhet och kärlek, har ordnat för dig och mig, och hela sin skapelse. Visst innebär det, att vi har våra liv och vår värld till låns, att det krävs ett *större* ansvarstagande från vår sida, men det innebär också, att du inte står där alldeles ensam med konsekvenserna, om något skulle gå snett. Det är bättre med ett stort ansvar och en stor, helig, gemenskap att luta sig mot i livet, än inget ansvar för någonting mer än dig själv, och samtidigt vara helt utlämnad åt just dig själv, i *alla* lägen. Då är det bättre att redan nu, när jag faktiskt orkar och klarar saker, se sig själv som en god förvaltare av det liv och den värld Gud har gett mig. För det håller både i med och motgång, i liv och död.

Att leva *som* kristen handlar om att låta sig bli förvandlad. Jesus vill beröra dig och successivt förvandla dig till det Gud tänkt att du ska vara, nämligen: ett redskap för tron, hoppet och kärleken, ett redskap befriat från ondska och död, på alla plan. Och denna förvandling till allt större Gudsgemenskap har redan börjat i oss. Förvandlingen började när vi döptes. Där gick startskottet för oss, att hela tiden sträva efter att kunna leva *som* de kristna vi faktiskt har blivit, tack vare Jesus själv.

Dagens hälsningar från Gud, ur Bibeln, innehåller därför en hel del förmaningar. För det är både glädje och ett stort *ansvar* att kunna kalla sig kristen. Vi ska titta närmare på förmaningarna och se hur vi kan leva efter dem i våra kristna liv. Paulus skriver att det måste börja med att vi:

I. Läger av oss den gamla människan

Vi måste sluta leva som förut, annars går vi under! Vi behöver bli påverkade av att vi fått gåvan att kallas kristna! Vi, *också* vi som kallar oss kristna, måste låta bli att leva, som om Gud inte finns! Det är ord och inga visor både från aposteln Paulus, och hans och vår herre, Jesus själv. Men de båda betonar också detta: Att lägga av sig den gamla människan är ingen engångshändelse. Att lägga av sig den gamla människan måste vi göra *varje dag*. Att leva som kristen är att *varje dag* öva oss i att bli bättre på *det*. Vissa dagar går det superbra. Andra dagar går det riktigt dåligt. Att leva som kristen är som bekant *inte* att vara fri från allt som är jobbigt, allt som går fel i livet, alla synd och ondska som påverkar oss också. I många lägen är det precis tvärtom. Men att leva som kristen innebär att inte *acceptera* detta. Att leva som kristen är att förklara krig mot det som är jobbigt, det som är fel, syndigt och ont, och som påverkar mig och alla andra. De räcker inte med att skylta över det som inte är bra, det som gått snett, det som blir ont i livet, och låtsas som att det inte finns och leva på som vanligt. För till slut är det som med gamla kläder: det går inte att tvätta, lappa och laga dem hur länge som helst. Hålen och det slitna syns, till slut, hur vi än gör. Våra lögnar uppdagas, våra relationer går till slut i kras, vår värld blir hård och sjuk, vårt jagande efter pengar och makt faller platt till marken, när livets bräcklighet ställs på sin spets, och vi, till vår fasa, ser att vi lever i dödens närhet, snarare än livets. Därför behöver vi ständigt och jämt göra upp med det onda! Vi behöver förklara krig mot det! Därför får vi de här förmaningarna idag, så att vi kan leva som kristna:

Neka ingen en skäligen gåva när det står i din makt att hjälpa.

Och det gör det oftare än vi tror och vill. Speciellt för oss i den rika delen av världen.

Avundas inte våldsverkaren.

Och det är klart att vi inte ska, men visst gör vi det ändå? För de verkar ju ofta få som de vill, och det får inte vi. Men hur är det med tvång egentligen? Kan det kristna livet byggas med tvång? Kan äkta kärlek mellan människor och mellan människa och Gud, tvingas fram med makt? Nej! Det motverkar snarare sitt syfte. I Sverige har kristen tro byggt på mycket tvång under de flera hundra år som kyrka och stat varit så hårt förknippade. Nu skördar vi frukterna av det, med en allt större sekularisering. Tvånget går i baklås och verkar baklänges, det finns det många exempel på i världen.

Herren avskyr den som är falsk.

Alltså, sträva i allt, stort som smått, efter uppriktig sanning. Sträva i alla lägen efter att göra det Jesus skulle ha gjort. Han som är vägen sanningen och livet.

Lägg bort lögnen, och tala sanning, var och en till sin nästa.

Att göra det innebär en stor risk, och kan vara väldigt obekvämt. Men det är den enda möjligheten till sann försoning. Vi bär ibland ett kors för vårt sanningssägande, när vi vågat gå mot strömmen och stå för det goda, men det är *ett* sätt att följa Jesus på vägen mot härligheten.

Grips ni av vrede så synda inte!

Det är *inte* fel att bli arg. Att vara arg kan vara fantastiskt bra! Helig vrede över saker som går emot Guds vilja och är onda, är en viktig uppgift för den kristne! *Men*, skriver aposteln, *synda* inte när ni blir arga. För det är väldigt lätt. Att ge igen, att hata, att slå (förhoppningsvis bara i bord och stolar och inte på varandra) det är inte bara arga skinnskallar som gör. Sánt gör du och jag. Många av oss varje dag! Men ge inte djävulen något tillfälle att ta ifrån oss hoppet, kraften och glädjen i att få tillhöra Jesus Kristus, genom att få oss göra sådant som inte Jesus skulle ha gjort, göra saker du inte kan stå för, eller åtminstone som du absolut inte *borde* stå för.

Den som stjäla ska sluta stjäl,

av andras tid, av andras självförtroende, av andras kärlek.

Alltså: att leva som kristen är något annorlunda. Vi har fått gudomliga och heliga gåvor nedlagda i oss, som vi får använda. Likgiltighet inför den uppgiften, som den usle förvaltaren i Jesu liknelse verkar ha, leder bara till elände, för alla. Det är som Jesu

bror Jakob skriver i sitt brev: *Nu kanske någon frågar: "Har du tro?" – Ja, och jag har gärningar. Visa mig din tro utan gärningar, så skall jag med mina gärningar visa dig min tro.* Att inte använda de goda gåvor vi fått att förvalta, att inte använda sitt liv för att dela det med andra, att inte dela med sig av sin tro och sin omtanke, det blir ett *brott*, mot dig själv, mot andra människor och mot Gud, som älskar dig så mycket att han anförtrott dig det bästa: ditt liv.

Och så, till slut, viktigast av allt: För att orka allt detta behöver vi: II. Klä oss i den nya människan

Vad betyder det? Jo: För att orka vara Guds förvaltare i världen behöver vi leva i förlåtelsen och försoningen från Jesus! Vi behöver hämta kraft från det faktum att vi *har lärt känna Kristus*. Vi är *inte* ensamma med vårt förvalterskap. Du står inte där inte ensam med konsekvenserna om något skulle gå snett och dina strävanden slår fel ut. För det kommer de att göra ibland. De vet vi allihop. Men Jesus Kristus förlåter och upprättar den som kommer till honom, den som söker lära känna honom, den som vill och strävar efter att leva som kristen. Ständigt och jämt! Han uppmuntrar oss i kampen mot det onda. Han ger oss liv genom kraften från den helige Ande, den kraft som finns i förlåtelse, undervisning och nattvardens möte med Jesus själv i bröd och vin.

Evangeliet, det glada budskapet till oss idag, ligger i att Gud har gett *varje människa* en uppgift. *Alla* har en uppgift, även om omgivningen ser ner på en och tar en för att vara värdelös, orkeslös eller för liten. Vi är Kristi ansikte mot världen, i all vår bräcklighet är vi ändå det! Fantastiskt! Detta är kristendomens stora hemlighet: att Gud har tagit oss i anspråk, att Gud förvandlar oss till likhet med sig själv och att Gud bär oss i vår strävan, genom sin Son Jesus Kristus. Det är därför förlåtelsen är så viktig. Förvandlingen och strävandena mot Gudslighet är *ingenting* utan Jesus. Kristen tro handlar *inte* om att vara så snäll som möjligt. Den handlar om att låta Kristus älska mig, förlåta mig, försona mig med Gud, fast än jag är en skit och låta honom förvandla mig alltmer till en bild av honom, för min egen skull, för mina medmänniskors skull, för världens skull och för Guds skull!

Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande. Såsom det var av begynnelsen, nu är och skall vara, från evighet till evighet. Amen.